

Arrest

nr. 292 420 van 27 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VANBRABANT
Jan Jacobsplein 5
1000 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2023 per J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juli 2023 houdende weigering van toegang met terughouding (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2023 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANBRABANT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 juli 2023 toe op de luchthaven van Zaventem (BRU) vanuit Abidjan (ABJ) met een Italiaans visum type C.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 21 juli 2023 een beslissing tot weigering van toegang met terughouding (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 21.07.2023 om09.15..... uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT.....,

werd door ondergetekende, Inp D.(...) J.(...) P.(...)

de heer / mevrouw :

naam C.(...) voornaam M.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ivoorkust wonende te /

houder van het document PP nummer (...)

afgegeven te Abidjan Ivoorkust op : (...)

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Italië

geldig van 12.07.2023 tot 25.08.2023

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : Toerisme

afkomstig uit Abidjan met vlucht SN256, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar Italië te reizen, zij is echter niet in het bezit van folders, een toeristisch programma, stadsplannetjes of enige andere toeristische info waaruit een gepland toeristisch verblijf aan Italië zou blijken. Betrokkene kan niet zeggen wat zij in Italië wenst te bezoeken. Betrokkene is in het bezit van een paspoort dat vervalt op 11.12.2023 en haar vertrek is voorzien op 18.08.2023, bijgevolg is haar paspoort geen 6 maanden na vertrek meer geldig conform de Schengencode

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: toeristische info, paspoort dat nog 6 maand na vertrek geldig is

(...)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Voor de duur van haar voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan verbonden, beschikt betrokkene over 540 euro cash en een visakaart. Betrokkene verklaart dat zij via de visakaart beschikt over 1500 euro. De hotelkosten van betrokkene bedragen 2154,60 euro. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan het geldende richtbedrag voor Italië, namelijk 206,58 euro + 28 euro/dag/persoon

(...)”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 juli 2023 eveneens een beslissing tot intrekking van een visum. Verzoekster werd hiervan ook op 21 juli 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...

Geachte mevrouw, Meneer C.(...), M.(...)

(...)

(X) Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

(...)

(X) uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven op 12.07.2023

(...)

2.(X) het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34) van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart voor toerisme naar Italië te reizen, zij is echter niet in

het bezit van folders, een toeristisch programma, stadsplannetjes of enige andere toeristische info

waaruit een gepland toeristisch verblijf aan Italië zou blijken. Betrokkene kan niet zeggen wat zij in Italië wenst te bezoeken. Betrokkene is in het bezit van een paspoort dat vervalt op 11.12.2023 en haar vertrek is voorzien op 18.08.2023, bijgevolg is haar paspoort geen 6 maanden na vertrek meer geldig conform de Schengencode

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: toeristische info, paspoort dat nog 6 maand na vertrek geldig is

(...)

3.(X) u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten verkrijgen (artikel 34/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Voor de duur van haar voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan

verbonden, beschikt betrokkene over 540 euro cash en een visakaart. Betrokkene verklaart dat zij

via de visakaart beschikt over 1500 euro. De hotelkosten van betrokkene bedragen 2154,60 euro

Hierdoor voldoet betrokkene niet aan het geldende richtbedrag voor Italië, namelijk 206,58 euro + 28 euro/dag/persoon

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de vordering niet ontvankelijk is in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot intrekking van het visum aangezien dit geen "verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel" betreft in de zin van artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. De Raad merkt op dat de beslissing tot intrekking van het visum identieke motieven bevat en in wezen een volgbeslissing uitmaakt ten opzichte van de beslissing tot terugdrijving. De beslissing tot intrekking van het visum is dermate verknocht met de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) dat een eventuele schorsing van de beslissing tot terugdrijving tevens de schorsing met zich brengt van de beslissing tot intrekking van het visum.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid onder het kopje 'ontvankelijkheid' het volgende aan:

"Verzoekster bevindt zich in een plaats zoals bedoeld in art. 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Het uiterst dringende karakter staat derhalve vast."

3.2.2. Verzoekster wijst op haar opsluiting en stelt dat haar vordering daardoor dringend is.

3.2.3. Uit de gegevens die de verwerende partij overmaakte, blijkt dat verzoekster inderdaad werd vastgehouden en dat haar teruggrijping op 1 augustus 2023 in het vooruitzicht werd gesteld. Verzoekster kan bijgevolg worden bijgetreden waar zij stelt dat er sprake is van hoogdringendheid.

3.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 34 van Verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) (hierna: Verordening 2009/810/EG), van de artikelen 6 en 14 van de Verordening 2016/399/EU van het Europees parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van grenzen door personen (Schengengrenscore) (hierna: Verordening 2016/399/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het legaliteitsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster voert tevens machtsoverschrijding aan. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

« Artikel 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 3. Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem;

6° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden; Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

5

7° wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

3 10° wanneer de onderdaan van een derde land lijdt aan een van de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet.

Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, drijven de met de grenscontrole belaste overheden hem terug en, zo nodig, wordt het visum nietig verklaard of ingetrokken op beslissing van de minister of zijn gemachtigde. De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de nadere regels voor de toepassing van deze bepaling vaststellen.”

Artikel 6 van de Schengencode:

“Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; (...)"

Artikel 34 van de Visumcode bepaalt tenslotte wat volgt:

"Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld."

De bestreden beslissing is op niet deugdelijke gronden genomen.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat art. 6 van de Schengencode geen geldigheid van het paspoort voorschrijft van 6 maanden maar dat paspoort enkel een geldigheid van drie maanden na het voorgenomen verstrekt dient te hebben. Aan deze voorwaarde is voldaan nu het paspoort geldig is tot 11 december 2023 (11/12/2023) en haar vertrek is voor op 25 augustus 2023 (25/08/2023).

Ten tweede dient wat betreft de financiële middelen te worden opgemerkt dat het dossier tot aanvraag van het visum een uitnodiging bevat van de ambassade van Ivoorkust te Italië met tenlasteneming (zgn. invitation et prise en charge) en dus als het bewijs van toereikende middelen voor het kort verblijf kan dienen buiten de gelden die verzoekster ter beschikking had (cash + visakaart).

In de bestreden beslissing wordt geen vermelding gemaakt van deze uitnodiging en tenlastelegging terwijl het bewijs van voldoende bewijsmiddelen wel degelijk kan worden geleverd aan de hand van een tenlasteneming die wordt gevoegd bij het dossier van de aanvraag tot visum.

Ten overvloede laat verzoekster gelden dat zij wel degelijk aan het geldende richtbedrag van Italië voldoet hetgeen voor een verblijf van 21 juli 2023 tot 18 augustus 2023 of te wel $206,58 \text{ €} + 28 \text{ €} \times 28 \text{ dagen}$ is ; $206,58 \text{ €} + 784 \text{ €} = 990,58 \text{ €}$. Indien verzoekster wenst te verblijven in een hotel in plaats van bijvoorbeeld een hostel en verklaart dat haar vader nog bijkomend geld zal overmaken om te eten enz. kan de verwerende partij niet ernstig voorhouden dat verzoekster niet over de geldende richtbedrag van Italië beschikt. Verzoekster voldoet enkel en alleen al in cash (450 €) en met haar visakaart (1500 €) ruimschoots aan het richtbedrag.

Wat betreft het doel van het verblijf te Italië en de beweerde afwezigheid van toeristische plannen merkt verzoekster op dat zij op uitnodiging van de heer H.(...) werkzaam bij de Ambassade van Ivoorkust te Italië werd uitgenodigd en dat zij tevens het opzet had bij aankomst contact op te nemen met een vriend woonachtig te Milaan en vriend die op de hoogte was van haar komst. De grenscontrole heeft echter niet (door)gevraagd naar deze uitnodiging noch heeft zij de tijd genomen om mevrouw C.(...) grondig te ondervragen naar haar intenties eenmaal aangekomen te Milaan buiten een algemene en klassieke vraagstelling naar de toeristische trekpleisters.

Tenslotte laat verzoekster gelden dat zij op 21 juli 2023 kopie heeft gevraagd aan verweerster van het administratief dossier en waaronder dient te worden begrepen het verhoor waar de beslissingen tot teruggrijping en tot intrekking van het visum zijn gestoeld. Vraag die werd herhaald op 24 juli 2023 doch zonder resultaat. In de bestreden beslissingen wordt slechts zeer summier geschreven, meer nog in eerder standaardbeoordelingen gesteld dat mevrouw niet in het bezit is van toeristische informatie of weet wat zij wenst te bezoeken in Italië. De bestreden beslissing beperkt zich zodoende tot algemene verwijzingen naar verklaringen van verzoekster zonder dat concrete melding wordt gemaakt van de inhoud van de verklaringen en/of deze verklaringen integraal deel uitmaken van de beslissing. Kopie van de verklaring werd eveneens niet meegegeven of ter kennisgebracht aan verzoekster. Indien een beslissing decisief steunt op een stuk, hier de verklaring, dienen de verklaringen minstens in de bestreden beslissingen worden hernomen, minstens dient te verklaring worden gehecht aan de beslissing. Bij gebreke aan, verzoekster geen afdoende kennis kan nemen van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster beroept zich dan ook wel degelijk gegrond op een schending van de formele motiveringsplicht.

Het middel is in al zijn onderdelen ernstig."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een uitnodiging en tenlasteneming toe, het verzoek van haar raadvrouw tot kennisname van het administratief dossier en afschriften van mailconversaties van haar raadvrouw (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

3.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending van het legaliteitsbeginsel aanvoert aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

3.3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° en artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van het door verzoekster geschonden geachte artikel 14 van de Verordening 2016/399/EU en luidt als volgt

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

(...)"

Artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, sluit niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van geldige inreisdocumenten, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110.745). In geval van twijfel kan worden verlangd dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt (cf. Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, *Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 12). Er mag dus redelijkerwijs van verzoekster worden verwacht dat zij bij haar transit te Zaventem duidelijk de het toeristische doel van haar reis aannemelijk kan maken en kan aantonen dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van haar verblijf en de verblijfskosten, gelet op de verblijfsomstandigheden.

3.3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aankomst op Zaventem op 21 juli 2023 werd geïnterpelleerd door de grensinspectie. Verzoekster was in het bezit van een Italiaans visum type C (multi-entry) voor een verblijf van 30 dagen met de vermelding “*TURISMO*”, maar blijkt niet in het bezit te zijn van folders, een toeristisch programma, stadsplannetjes of andere info en kan geen enkele bezienswaardigheid opnoemen. Uit de databank blijkt dat verzoekster zou zijn uitgenodigd door de Ivoriaanse ambassade, maar zij beschikt niet over deze uitnodiging en kan hierover geen details verstrekken. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekster in het bezit is van een hotelreservatie met een kostprijs van 2154,60 euro, een bedrag van 540 euro cash en een kredietkaart, waarbij zij zelf verklaart dat er op haar rekening ongeveer 1500 euro staat. Terloops wordt door de grensinspecteur opgemerkt dat verzoeksters paspoort vervalst op 11 december 2023 terwijl hij poneert dat de regelgeving vereist dat dit nog 6 maanden geldig dient te zijn na de voorziene vertrekdatum.

3.3.9. Verzoekster citeert in haar middel de door haar geschonden geachte bepalingen en oppert in haar middel in de eerste plaats dat het paspoort slechts gedurende drie maanden geldig dient te zijn na de voorziene vertrekdatum, zodat de overweging uit de eerste bestreden beslissing betreffende haar paspoort niet deugdelijk is.

3.3.10. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat in de beslissing inderdaad volgende onjuiste overweging is opgenomen:

“Betrokkene is in het bezit van een paspoort dat vervalst op 11.12.2023 en haar vertrek is voorzien op 18.08.2023, bijgevolg is haar paspoort geen 6 maanden na vertrek meer geldig conform de Schengencode Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: toeristische info, paspoort dat nog 6 maand na vertrek geldig is”

3.3.11. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 6.1, a), i) van de Verordening 2016/399/EU bepaalt het volgende betreffende de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien; (...).”

Aangezien verzoeksters paspoort nog geldig is tot 11 december 2023 en haar vertrek voorzien is op 18 augustus 2023, voldoet haar reisdocument wel degelijk aan de voorwaarden van de Europese regelgeving ter zake. De Raad stipt evenwel aan dat de overweging uit de bestreden beslissing betreffende de geldigheidsduur van het paspoort een overtollig motief uitmaakt. De eventuele onregelmatigheid van dit overtollig motief lijkt de gehele motivering van de genomen beslissing als dusdanig niet te vitiëren (cf. RvS 21 januari 2020, nr. 246.773). De beslissing is immers eveneens gestoeld op overwegingen betreffende de onduidelijkheid van het reismotief en het gebrek aan bewijs van voldoende bestaansmiddelen, die in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen als determinerende motieven moeten worden gekwalificeerd.

3.3.12. Verzoekster slaagt er niet in in haar middel de overwegingen uit de bestreden beslissingen te weerleggen dat zij *“niet in het bezit (is) van folders, een toeristisch programma, stadsplannetjes of enige andere toeristische info waaruit een gepland toeristisch verblijf aan Italië zou blijken”* en dat zij *“niet (kan) zeggen wat zij in Italië wenst te bezoeken”*. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris haar reisdoel wel degelijk in twijfel trekken.

3.3.13. Betreffende haar bestaansmiddelen merkt verzoekster in haar middel op dat het dossier een uitnodiging bevat van de Ivoriaanse ambassade in Italië met een uitnodiging en een tenlasteneming die

volgens haar als bewijs van toereikende bestaansmiddelen kan gelden. Verzoekster voegt dit stuk als bijlage bij haar verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 2).

3.3.14. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen constateert de Raad dat verzoekster ter gelegenheid van haar interpellatie door de grensinspectie op 21 juli 2023 deze *“invitation et prise en charge”* niet had voorgelegd, waardoor verzoekster niet dienstig kan verwachten dat hiervan in de beslissing melding wordt gemaakt. Het bestaan van deze uitnodiging bleek enkel uit de verificatie van de gegevens van haar Schengenvisum in de BelVIS-databank door de grensinspecteur. Verzoekster bleek bij haar verhoor niet bij machte enige toelichting te verstrekken bij deze uitnodiging en bleek hiervan zelfs in het geheel niet op de hoogte te zijn, hoewel zij destijds bij haar visumaanvraag kennelijk gebruik had gemaakt van dit document. Verzoekster kan zich thans onmogelijk *a posteriori* opnieuw op dit document beroepen en op haar huidige verklaringen dat zij bij aankomst in Milaan contact zou opnemen met een vriend die woonachtig is in Milaan om aannemelijk te maken dat zij bij haar binnenkomst op het Schengengrondgebied wel degelijk haar bestaansmiddelen en reisdoel kon staven.

Wat de bij haar interpellatie voorgelegde bewijzen van haar bestaansmiddelen betreft, beweert verzoekster in haar middel dat zij hiermee wel degelijk aan de in Italië geldende richtbedragen voldeed. Zo berekent verzoekster op basis van het cashgeld dat zij in haar bezit had en het bedrag dat op de rekening van haar visakaart zou staan dat zij over een veel ruimer bedrag beschikt dan de “990,58 €” die volgens haar *in casu* als richtbedrag dient te worden beschouwd. Verzoekster verliest evenwel uit het oog dat het geldbedrag waarover zij beweert te beschikken niet eens volstaat om haar hotelkosten te dekken, waardoor zij geenszins aantoonde dat zij daarbovenop nog over het minimumbedrag van “28 euro/dag/persoon” voor de duur van het verblijf kan beschikken. In de beslissingen wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Voor de duur van haar voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan verbonden, beschikt betrokkene over 540 euro cash en een visakaart. Betrokkene verklaart dat zij via de visakaart beschikt over 1500 euro. De hotelkosten van betrokkene bedragen 2154,60 euro. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan het geldende richtbedrag voor Italië, namelijk 206,58 euro + 28 euro/dag/persoon”*

3.3.15. Verzoekster toont niet aan dat het bestuur onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van de gedane vaststellingen te concluderen dat verzoekster er niet in geslaagd is om bij haar transit op de luchthaven van Zaventem haar reisdoel te staven en aan te tonen dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dus op goede gronden de toegang tot de Schengenzone weigeren, overgaan tot de terugdrijving van verzoekster en tot de intrekking van haar visum.

3.3.16. Ten slotte beklagt de raadsvrouw van verzoekster zich zowel in haar verzoekschrift als ter terechtzitting over het feit dat zij geen inzage kon krijgen in het administratief dossier bij het opstellen van haar verzoekschrift, waardoor zij in het ijle diende te werken. De raadsvrouw meent dat de verklaringen van haar cliënte integraal in de beslissing moeten worden opgenomen en stelt dat de motiveringsplicht geschonden is omdat dit te dezen niet gebeurde.

3.3.17. De Raad beaamt dat het in de praktijk niet evident is om inzage te krijgen in het administratief dossier in de bestuurlijke fase en bij het opstellen van het verzoekschrift, bij uitstek in het kader van het administratief kort geding waar er verkorte beroepstermijnen gelden. De kritiek van de raadsvrouw heeft echter geen uitstaans met de wettigheid van de bestreden beslissing. Bovendien waakt de Raad erover dat tijdens de jurisdictionele fase, voorafgaand aan de terechtzitting, aan de partijen de mogelijkheid wordt geboden om het administratief dossier ter griffie in te kijken. De raadsvrouw betwist niet dat haar die mogelijkheid werd geboden. Er kan evenwel geen schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen omdat verzoeksters eigen verklaringen niet *in extenso* in de bestreden beslissing werden opgenomen. Zoals de verwerende partij terecht aanstipt, houdt de motiveringsplicht geen verplichting in om de verklaringen van verzoekster integraal weer te geven.

3.3.18. Er werd geen schending aangetoond van artikel 34 van Verordening 810/2009/EG, noch van de artikelen 6 en 14 van de Verordening 2016/399/EU en/of van artikel 3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door haar de toegang tot het grondgebied te weigeren. Er blijkt geen machtsoverschrijding. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Vanzelfsprekend is de beslissing tot terughrijving met detentie geen gewenste situatie voor verzoekster en wenst zij spoedig haar vakantie door te brengen in betere omstandigheden.

Echter de beslissing tot terughrijving houdt ook in dat verzoekster het risico loopt om geen nieuw Schengenvisum te bekommen.

Artikel 34 van de Visumcode bepaalt met name dat informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum in het VIS wordt ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening en dat dus bij een nieuwe aanvraag het feit dat in het verleden een eerder afgeleverd visum werd nietig verklaard steeds op zal duiken en ten nadele van verzoekster zal spelen.

Het nadeel is moeilijk te herstellen en ernstig.”

3.4.2. De vordering tot schorsing dient een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaag- en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.3. Verzoekster koppelt haar nadeel aan het feit dat zij haar vakantie niet in goede omstandigheden kan doorbrengen en dat de nietigverklaring van het huidige visum in de toekomst in haar nadeel zal spelen.

3.4.4. De Raad merkt op dat het morele of financiële nadeel dat verbonden is aan de omstandigheden waarin verzoekster haar vakantie dient door te brengen in wezen een pecuniair nadeel is dat niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden gekwalificeerd. Het risico om in de toekomst moeilijkheden te ondervinden bij de aanvraag van een visum vloeit niet voort uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot terughrijving, waardoor dit niet rechtstreeks gekoppeld is aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN